

4. STUDIJA

NOVO STVORENJE PREDODREĐENO

Općenito Gledište o Izboru—Ispravna Misao—Nikakva Šteta za Neizabrane—Razlika Između „Izabranih” i „Samih Izabranih”—„Grijeh Koji je Na Smrt”—„Strašno Je Upasti U Ruke Boga Živoga”—Veliko Mnoštvo—Njihove Haljine Ubijeljene u Krvi Jaganjčevoj—Izabrani Trs i Njegove Grane—Različiti Izbori u Prošlosti—Nijedno od Tih Nije Bilo Vječno—Jakov i Ezav Praslike—„Jakova Sam Ljubio”—„Ezava Sam Mrzio”—Faraon—„Upravo Te Zato Podigoh”—Bog Nikada Ne Primorava Volju—Faraon Nije Izuzetak Tom Pravilu—„Bog Je Otvrdnuo Faraonovo Srce”—Nacija Izrael Izabrana—„Što Je Dakle Prednost Židova? Mnogostruka”—Izabrano „Novo Stvorenje”—Značaj „Milosti”—Ilustracija „Britanske Kraljevske Pukovnije”—Predodređeni „Da Budu Suobličeni Slici Njegova Sina”—„Pozvani Po Njegovoj Nakani”—Preduvjeti i Karakteristike „Pozvanih”—„Ako je Bog Za Nas”—Parafraziranje Apostolovog Argumenta—Učvrstiti Svoj Poziv i Izabranje—Trkaća Staza—„Prema Cilju Težim”—„Pogledajte Svoj Poziv od Boga.”

DOKTRINA o izboru, kako ju se općenito razumije, veoma je odbojna, puna pristranosti i nejednakosti; međutim to je rezultat nerazumijevanja božanske Riječi o tom predmetu. Izbor kako je naučavan u Svetom Pismu, kojeg ćemo mi nastojati iznijeti, svi se moraju složiti da je jedno od najveličanstvenijih učenja Biblije—koje nije utemeljeno samo na milosti nego također i na pravdi, jednakosti—i potpuno je nepristrano. Pogrešno gledište o izboru, ukratko navedeno, je da je Bog, osudivši cijelu rasu čovječanstva na vječno mučenje, izabrao da spasi od naše rase samo „malo stado”—dopuštajući da ogromna većina ode dolje u neopisive užase na što ih je božansko predznanje predodredilo prije njihovog stvaranja. Westminsterско Vjervanje, koje je najvaljanija postojeća izjava tog lažnog gledišta, jasno objavljuje

da se to „izabrano malo stado” ne treba smatrati spašenim zbog bilo koje zasluge dostojnosti s njihove strane, nego jednostavno i isključivo zbog Božje suverene volje.

Ispravna misao što se tiče izbora, gledište koje ćemo mi pokazati a koje Biblija posvuda podupire, je suprotno tome: naime, da je *smrt* (a ne vječni život u mukama) bila kazna na našoj rasi, i da je uključivala svakog njenog člana kroz neposlušnost jednog čovjeka; da je Božja milost očitovana u otkupljenju koje je u Kristu Isusu otkupila cijeli svijet kroz njegovu žrtvu, koja je bila „pomirnica [zadovoljenje] za naše grijehе, i ne samo za naše *nego i za grijehе cijelog svijeta.*” (1. Ivan. 2:2) Bog je bio izabrao da njegov jedinorođeni Sin bude imao prednost otkupiti rasu po cijenu svog vlastitog života; i da će u nagradi za to biti visoko uzvišen u božansku prirodu,* i da će na koncu „blagosloviti sve porodice zemaljske” tako što će ih probuditi iz smrtnog sna, dovesti ih do spoznaje istine, i pomoći spremnima i poslušnima da dostignu potpuno savršenstvo ljudskog života, i više od Edenskih blagoslova i uvjeta.

Bog je također odabrao imati jedan broj „svetih” pod svojim Jedinorođenim kao sunasljednike s njim u slavi, časti i besmrtnosti Novog Stvorenja, i u djelu blagoslivljanja čovječanstva sa ljudskom obnovom. Ovo Evanđeosko doba nije bilo u svrhu takvog blagoslivljanja i obnavljanja svijeta, nego samo u svrhu pozivanja iz svijeta malog stada da sačinjava Božje „same izabrane”—da se održe na kušnjama i ispitima vjere, ljubavi i poslušnosti, i da tako „učvrste svoj poziv i izabranje.” (2. Pet. 1:10) Međutim pozivanje i izabiranje tog „malog stada” *na takav način* ne čini nikakve nedaće, nikakovu štetu neizabranima, koji ni u kojem smislu nisu nadalje osuđeni zato što nisu izabrani—zato jer se prošlo pored njih. Baš kao što i masama ljudi ove zemlje nije

*Svezak 5, Pogl. 5

nanešena šteta niti im se naudilo prilikom izbora za službenike u Vladi i zato što oni nisu među izabranima. Kao što je cilj zemaljskih izbora osigurati odgovarajuće osoblje za službu na blagoslov naroda općenito sa mudrim zakonima i upravom, tako i blagoslov kojeg je Bog priredio ne čini nikakvu štetu neizabranima, nego je namijenjeno za blagoslov svih njih—tako što će izabrani sačinjavati kraljevske suce, kraljeve i svećenike Milenijskog doba, pod čijom će upravom sve porodice zemaljske biti blagoslovljene.

Sveto Pismo obiluje sa ukazivanjima na „izabrane” i „same izabrane”: potonji izraz podrazumijeva da se riječ „izabrani” može razumjeti kada se primjenjuje na sve one koji dolaze u izvjesno stanje odnosa s Bogom, u kojemu oni imaju nadu, ili izgled, besmrtnosti, da budu članovima proslavljene Crkve; iako oni također imaju mogućnost otpadanja, i tako prestati biti izabranom klasom. Drugim riječima, sve od posvećene klase prihvaćanjem uzvišenog poziva Božjeg u Novo Stvorenje računa se kao *izabrane* kada su njihova imena zapisana u Janjetovu knjigu života i kada su im krune dodijeljene; međutim kao što nevjernost može voditi do brisanja tih imena i davanja njihovih kruna drugima (Otkr. 3:5,11), tako bi oni tada prestali biti izabranom Crkvom. „Sami izabrani,” baš naprotiv, značilo bi one koji na koncu budu postigli blagoslove u koje je Bog pozvao vjerne u ovom Evanđeoskom dobu—one koji „učvrste svoj poziv i izabranje” vjernošću uslovima i uvjetima toga, čak do smrti.

U Svetom nam je Pismu skrenuta pažnja na dvije klase koje ne uspijevaju učvrstiti njihov poziv i izabranje. Jedna od tih klasa—ne brojna, međutim, imamo razloga vjerovati tako—neće samo izgubiti nagrade izabranih, nego će, osim toga, izgubiti sam život—u Drugoj Smrti. Njih je opisao Apostol Ivan, koji, raspravljajući o klasi Crkve, kaže, „Postoji grijeh što nije na smrt. [i] Postoji grijeh koji je na smrt; za takav ne kažem da se moli.” (1. Ivan. 5:16) Bilo bi beskorisno moliti se ili nadati se za

one koji čine grijeh koji je na smrt. Taj je grijeh u Svetom Pismu opisan da je grijeh protiv *svetog Duha* Božjeg—ne nenamjerno niti u neznanju, nego kao rezultat upornosti u onome što je na početku, u najmanju ruku, bilo jasno prepoznato kao pogrešno; ali na čemu se je, kroz samovolju ustrajalo, pa je na koncu postalo teškom obmanom —Gospodin predaje takve zabludi kojoj su oni dali prednost umjesto istini. (2. Sol. 2:10-12)

Apostoli Petar i Juda spominju tu klasu gotovo istim riječima. (Vidi Juda 11-16; 2. Pet. 2:10-22.) Svi ti su jednom imali mjesta među izabranima u Crkvi. (Nitko od njih nije od svijeta, koji trenutno nije pod ispitivanjem ili suđenjem, ali čije će suđenje doći u budućnosti pod Milenijskim Kraljevstvom.) Ti, umjesto da hode po Duhu stopama Gospodinovim, putem žrtve, „za požudama [željama] svojim hodaju, usta im govore nadute riječi, i u lice se ulagaju radi dobitka”—oni ugađaju ljudima iz koristoljubivosti, oni su daleko od njihovog saveza posvećenja čak u smrt. (Juda 16) Petrov opis te klase je još određeniji. On objavljuje da su oni bili takvi koji su „pobjegli od prljavština svijeta i ako se opet u njih upletu i budu nadvladani,” i postanu kao „Pas se vratio na svoju bljuvotinu i oprana svinja valjanju u blatu.” On uspoređuje takve sa Bileamom koji napuštaju puteve pravednosti zbog zemaljskog dobitka. Njegove riječi podrazumijevaju da će se tu klasu uglavnom naći među učiteljima Crkve, i uglavnom na kraju doba, i da će dio njihovog zlog pravca postupanja biti „pogrdno govorenje o dostojanstvenicima”—o onima koje je Bog počastio i „postavio” u tijelo. (2. Pet. 2:1,10)

U poslanici Hebrejima, mi imamo dva opisa te klase koja otpada—prestaje biti izabranima. U prvome (6:4-9) Apostol čini se ukazuje na neke koji, nakon što su okusili nebeski dar i sile dolazećeg doba, nakon što su postali sudionicima svetog Duha i bili prihvaćeni kao članovi izabrane klase, otpadaju u grijeh—ne kroz neizbježnu slabost tijela i mamljenja

Protivnika, nego svjesno, znajući napuštaju pravednost. Te, uvjerava nas Apostol, biti će nemoguće obnoviti na pokajanje. Imavši udjela u koristima koje su im pritjecale od velike otkupne žrtve, i izabravši da prezru Božju naklonost, oni su istrošili i zloupotrijebili njihov udio u pomirenju, i, stoga, više ništa ne preostaje za njih; i zauzevši namjerno svoju poziciju, apeli pravednosti od tada neće imati nikakvog učinka na njih.

U idućem poglavlju (10:26,27,31) Apostol opisuje očito jednu daljnju klasu, koja umjesto da otpada u grešan, zloglasan pravac postupanja u životu, otpada od vjere koja ih opravdava i koja je neophodna za njihovo održavanje opravdanog odnosa s Bogom. U oba slučaja će te zapaziti da je *svjesnost* to što sačinjava ozibljnost pogrešnog postupanja: „Jer ako *svojevoljno* griješimo pošto smo primili spoznaju istine [nakon što smo bili povlašteni od Boga u Kristu u mjeri mudrosti, opravdanja i posvećenja] , više nam ne preostaje žrtva za grijeh.“ Žrtva koju je Krist dao u korist svih bila je za prvobitni grijeh, Adamski grijeh i njegove nasljedne slabosti u nama, Adamovoj djeci. Naš Gospodin nije dao nikakovu otkupnu cijenu za bilo koji namjerni grijeh s naše strane, i stoga, ako mi griješimo namjerno ne postoji nikakav preostali dio izvorne zasluge koji bi se primjenio na naše namjerne prijestupe. Mi bi smo trebali biti dužni platiti kaznu za naše namjerne grijeha. I ako su grijesi bili s potpunom namjerom ili svjesnošću, bez ikakve mjere slabosti ili iskušenja kao nadoknada, i ako su bili počinjeni nakon što smo mi imali jasnu spoznaju naše pozicije i našeg odnosa sa Gospodinom, to bi bio grijeh k smrti—Drugoj Smrti—i ne bi se više imali čemu nadati —samo u strahu čekati na sud, osudu, i vatreno neodobravanje koje će proždrijeti sve Božje neprijatelje—sve koji se svjesno suprotstavljaju njemu i njegovoj pravednosti, i njegovom planu za osiguranje te pravednosti kroz otkupljenje koje je u Kristu Isusu našem Gospodinu.

U retku 29, Apostol izgleda da podrazumijeva da on ovdje ukazuje na one koji su, shvativši Kristovo pomirbeno djelo kao našeg Otkupitelja, postavili to djelo za ništa, računajući običnom (ili uobičajenom) njegovu dragocjenu krv koja osigurava Novi Savez, i tako to čine u inat Duhu milosti—milosti Božjoj koja je omogućila to pomirenje i zajedništvo s našim Otkupiteljem u njegovoj žrtvi i nagradi. Oni koji su prezreli Mojsija i Zakon kojeg je on posredovao umrli su bez milosti, iako smrtna kazna koja je bila na njima nije bila namijenjena biti vječnom; međutim oni koji prezru većeg Mojsija, i koji tako prezru prednost zajedništva u Kristovoj krvi tako preziru Boga koji je učinio tu pripremu u njihovu korist, biti će smatrani dostojnima ozbiljnije kazne od one koja je došla na prekršitelje Saveza Zakona. Biti će ozbiljnija u tome što će biti smrtna kazna—iz koje neće biti *nikakvog otkupljenja*, nikakvog uskrsnuća, nikakvog oporavka—Druga Smrt. Nikakvo čudo da nas Apostol upozorava, po toj osnovi, da bi smo trebali biti pažljivi kako odbacujemo pripreme božanske milosti: on nas uvjerava da ispadanje iz zaštitničke brige našeg Zastupnika kojega je Bog odredio—Isusa—bi značilo pasti nigdje drugdje nego u ruke Oca—velikog Suca koji ne odobrava nikakav grijeh, ne prihvaća nikakve izgovore—čija je izobilna, ali jedina priprema milosrđa prema grešnicima kroz otkupljenje—kroz Krista Isusa našeg Gospodina.

Veliko Mnoštvo

Kao što je nagovješteno, pored onih koji, otpadajući sa položaja izabranih, odlaze u Drugu Smrt, postoji još jedna klasa na koju nam se skreće pažnja koja ne uspijeva učvrstiti svoj poziv i izabranje, ali koji neće ići u Drugu Smrt, zato što nisu namjerno sagriješili u groznom nemoralu, niti se odrekli zasluge dragocjene krvi. Mi smo na tu klasu već ukazali kao na „Veliko Mnoštvo,” koje će doći iz velike nevolje i oprati njihove haljine i ubijeliti ih u krvi Janjetovoj; međutim premda

dobivajući duhovnu prirodu i veliki blagoslov i sudjelovanje na Svadbenoj Večeri Janjetovoj kao gosti, oni će, ipak, izgubiti veliku nagradu koja ide jedino samim izabranima—vjernim pobjednicima, onima koji će slijediti Isusove stope radosno i od srca. (Otkr. 7) To Veliko Mnoštvo ne uspijeva sačuvati svoje mjesto u izabranima—ne uspijevaju biti „sami izabrani”—zbog nedovoljne revnosti za Gospodina, Istinu i braću—zato što su im djelomično „srca otežala životnim brigama.” Ipak, s obzirom da su njihova srca lojalna Otkupitelju, i s obzirom da oni održavaju svoju vjeru u dragocjenu krv i drže se čvrsto iste i ne poriču je, prema tome Gospodin Isus, naš Zastupnik, Predvodnik našeg Spasenja, koji vodi same izabrane u slavu kroz korake spremne žrtve, vodit će ih u duhovni blagoslov—do savršenstva na nižem nivou duhovnog postojanja—zato što su se pouzdali u njega i nisu zaniijekali njegovo ime ni njegovo djelo.

Naš Gospodin ukazuje na izabranu Crkvu, Novo Stvorenje, u svojoj uspredbi o Trsu, govoreći nam da je on Trs a da su njegovi vjerni posvećeni sljedbenici koji ga slijede loze. On nas uvjerava da biti lozama neće značiti imunost na kušnje i poteškoće; nego da će se naprotiv, Otac, veliki Vinogradar, pobrinuti da mi imamo kušnje vjere i strpljivosti i odanosti, da nas one obrezuju tako da se naše sklonosti manje drže zemaljskih stvari i nada i ambicija—u namjeri da donesu bogatiji plod Duha—krotkost, strpljivost, blagost, dugotrpljivost, bratsku naklonost, ljubav—i da te stvari budu u nama i sve više izobiluju—da nam se tako bogato potkrijepi ulazak u vječno Kraljevstvo našeg Gospodina i Spasitelja Isusa Krista, kao članova Novog Stvorenja. (2. Pet. 1:11)

Međutim, on nas upozorava da nije dovoljno postići mjesto među istinskim lozama istinskog Trsa: da Duh Trsa mora biti u nama—stav donošenja ploda Trsa mora biti u našim srcima—da će nam Vinogradar dopustiti ostati lozama jedno razumno vrijeme, da on može znati hoćemo li mi ili ne dati

dokaz donošenja ispravnog ploda prije nego nas osudi kao neprikladne—da on neće očekivati zrele grozdove na novoj lozi, niti čak očekivati zelene grozdove. On će umjesto toga najprije očekivati vidjeti male pokazatelje pupanja ploda, i naknadno cvijetanje tih pupoljaka u cvijet grožđa; kasnije na zeleni plod, i još kasnije na njegovu bujnu zrelost. Vinogradar ima dugo strpljenje dok čeka razvoj tog ploda Trsa „kojeg je njegova desnica zasadila” (Ps. 80:15); međutim ako nakon razumnog vremena on ne nađe nikakvog ploda, on uklanja tu lozu kao „izboj” koji bi samo apsorbirao snagu i hranu Trsa za svoje vlastito uvećanje a ne za širenje željenog ploda. Tako nam naš Gospodin jasno ukazuje da mi moramo učvrstiti naš poziv i izabranje donošenjem ploda svetosti, čiji je kraj, ili nagrada, vječni život.

Različiti Izbori u Prošlosti

Zapazimo neke druge izbore na koje nam se skreće pažnja u Svetom Pismu, da tako naši umovi mogu biti prošireni i povećani u vezi te teme prije nego razmotrimo njen konkretni dio za kojega se najviše zanimamo—onaj Novog Stvorenja. Mi trebamo napraviti jasnu razliku između izbora koji su prethodili prvom dolasku našeg Gospodina i izbora Novog Stvorenja pod njim kao njegovom Glavom, Predvodnikom, Vodičem, itd. O potonjoj je klasi rečeno, „pozvani ste u *jednu nadu* svoga poziva,” ali izbori prethodnog vremena su bili zbog različitih razloga i u svrhu ostvarenja različitih Božjih zamisli. Abraham je bio izabran biti pralikom Jehove, a njegova žena Sara biti pralikom Abrahamskog Saveza, kroz kojega bi došao Mesija. Sluškinja Hagara bila je izabrana da bude pralikom Saveza Zakona, a njen sin Išmael pralikom Izraela po tijelu, koji, premda prvi rođen, nije trebao biti sunasljednikom sa Izakom, sinom obećanja. Izak je bio izabran biti pralikom Krista, a njegova žena Rebeka, pralikom Crkve, Nevjeste, Janjetove žene;

dok je Abrahamov sluga, Eliezer, bio izabran biti pralikom svetog Duha, čiji bi zadatak bio pozvati Crkvu, i pomoći joj, i na koncu dovesti nju i djevice, njene drugarice, k Izaku. Ti izbori nisu uključivali niti su se u ikojem smislu odnosili na vječnu budućnost bilo kojega od tih pojedinaca; međutim što se tiče tih izabраниh pralikova koje je Gospodin koristio, oni su vjerojatno primili neke nadoknađujuće blagoslove u sadašnjem životu; i u onoj mjeri u kojoj su ušli u duh božanskog plana bilo im je dopušteno imati utjehu i radost, što im je bilo potpunom nadoknadom za bilo koje žrtve i kušnje prouzrokovane njihovim izborom i službom kao pralikova. Apostol rezonira upravo o toj temi izbora, i pokušava pokazati da nikakva nepravda nije bila učinjena Izraelu po tijelu time što se Bog okrenuo Poganima da upotpuni iz njih izabrano Novo Stvorenje, ističući činjenicu da Svemogući ima naklonosti za podijeliti, i da je čisto njegova stvar kome će ih dati. On pokazuje da je Bog dao tjelesnom, ili prirodnom, Izraelu izvjesne naklonosti i prednosti kao naciji, i nekima od njegovih potomaka prednosti i povlastice kao pojedincima, koristeći ih kao pralikove; i da su oni imali odgovarajući blagoslov; ali da Gospodin ni u kojem smislu riječi ne bi bio dužan nastaviti sa svojim prioritetnim blagoslovima za njih, i ignorirati druge ništa manje dostojne. Baš naprotiv, bilo bi u potpunosti ispravno da Gospodin ukine svoje povlastice onima koji ih ne bi koristili, i da ih okrene prema drugima. (Rim. Poglavlja 9, 10 i 11)

Štoviše, Apostol bi htio da mi uvidimo da je Gospodin predvidio kako će njegove povlastice Izraelu po tijelu rezultirati; da nakon što su iskusili njegove blagoslove oni ne budu bili (izuzev malog „ostatka”—Rim. 9:27-32) u ispravnom stanju da prime najveći od svih blagoslova koje je on imao za dati—„nagradu uzvišenog poziva” da sačinjavaju Novo Stvorenje. Da to ilustrira, on skreće pažnju na dva Izakova sina, i pokazuje nam da da bi napravio ilustraciju onoga što je

Bog predvidio da je trebalo biti stanje stotinama godina kasnije, Bog je napravio proizvoljan izbor između Rebekina dva sina, Jakova i Ezava. Gospodin je napravio pralikove od tih blizanaca, jedan da predstavlja Izrael po tijelu, koji bude davao prednost stvarima ovog sadašnjeg života i prodao svoje nebeske prednosti za obrok od supe—zemaljske dobre stvari. U slučaju Jakova i Ezava izabir Jakova da bude pralikom pobjednika bilo mu je zasigurno blagoslov, premda ga je to u značajnoj mjeri koštalo; međutim izbor Ezava da bude pralikom klase koja tjelesno razmišlja, koja daje prednost zemaljskim ispred nebeskih stvari, ništa mu nije bilo na štetu. Niti je to značilo da će on ići u vječne muke niti da će pretrpjeti išta kao posljedicu u sadašnjem životu. Baš naprotiv, on je bio blagoslovljen—baš kao što svjetovni, tjelesni ljudi imaju danas vrstu blagoslova koje Gospodin milostivo zadržava od izabranog Novog Stvorenja, kao manje povoljne za njihove duhovne interese—baš kao što je on uskratio izvjesne od zemaljskih blagoslova od Jakova, kako bi on u svom razočarenju, itd., mogao biti pralikom te klase: Jakov je međutim doživljavao radosti i blagoslove kakve Ezav nije i ne bi ih cijenio—baš kao što Novo Stvorenje sada, usred kušnji i razočarenja ovog sadašnjeg vremena, doživljava mir i radost i blagoslov o kojima tjelesni čovjek ne zna ništa.

Izjava, „Jakova sam ljubio, a Ezava mrzio” (Rim. 9:13), mnogima je „tvrd govor,” zbog toga što riječ *mrzio* izgleda da sa sobom nosi neprijateljstvo koje bi bilo neopravdano—barem koliko ljudski um može razabrati—bilo čime što je Ezav učinio gore od drugih ljudi i zbog toga što mu je bilo pripisano od rođenja, „prije nego su učinili išta dobro ili zlo.” Riječ „mrzio” očito je značila *ljubiti manje*, kao također u 5. Moj. 21:15-17. Misao je bila da je Jakov bio omiljen Gospodinu a Ezav omiljen manje; i njih dvojica, kao što Apostol pokazuje, bili su pralikovima duhovnog i Izraela po tijelu. Božja naklonost ka Izraelu po tijelu, predstavljenom po Ezavu, bila je manja od njegove naklonosti prema duhovnom Izraelu, kasnije rođenom,

koji je bio predstavljen sa Jakovom. Sa tom mišlju sve je u skladu i dosljedno je.

„Upravo te zato podigoh”

Kao dokaz svoje tvrdnje da je Gospodin cijelo vrijeme iskazivao autoritet, vrhovnu vlast, u zbivanjima čovječanstva, i sa potpunim priznanjem njegovog prava da to čini, Apostol navodi slučaj Faraona, koji je bio kralj Egipta u vrijeme izbavljenja Izraela. On citira Gospodinove riječi kroz Mojsija (2. Moj. 9:16): „Upravo sam te za ovo podigao da na tebi pokažem svoju snagu, i da se objavi ime moje po svoj zemlji.” „Tako, dakle, smiluje se kome hoće, i otvrdnjuje koga hoće.” (Rim. 9:17,18)

Francuska Vlada prije nekog je vremena izdvojila nekoliko zatvorenika koji su bili pravomoćno osuđeni na smrt, dajući ih u ruke znanstvenika da na njima naprave eksperiment u vezi utjecaja straha na čovječanstvo. Jedan je bio stavljen u ćeliju, što se tiče koje mu je bilo rečeno da je zatvorenik u njoj umro noć prije od crnih boginja, i da će i on vjerojatno dobiti istu bolest i umrijeti prije jutra. Predskazanje se je obistinilo, premda pacijent sa boginjama nikada nije bio u toj ćeliji. Drugi je bio svezanih očiju i malo su ga porezali po ramenu. Bilo mu je rečeno da će krvariti do smrti u interesu znanosti kako bi se utvrdilo koliko je dugo potrebno da se prouzroči smrt krvarenjem iz male rane na arteriji na ramenu. On je bio samo ogreben i izgubio je nekoliko kapljica krvi, ali napravili su pripremu s kojom je on mogao osjećati kako voda topla poput krvi teče niz njegovu ruku i čuti je kako zapljuskuje dok pada sa njegovih prstiju u posudu. On je umro za nekoliko sati. Nitko ne bi tolerirao takvo postupanje prema zakonu poslušnim građanima; ali nitko ne bi razumno našao pogrešku sa tom procedurom u povezanosti sa ljudima čiji su životi već bili izgubljeni pod zakonom. I jednako je tako sa Gospodinovim postupanjem s njegovom ljudskom obitelji; da je čovjek nastavio biti poslušnim Bogu, on bi ostao slobodan od

osude na smrt; i ostajući tako imao bi izvjesna prava pod božanskim zakonom koja sada nema. Kao rasa mi smo svi bili okrivljenici i svi osuđeni na smrt (Rim. 5:12); i Gospodinu je bilo po volji pokazati svoju moć i mudrost u povezanosti sa nekima od tih optuženika na jedan način, a sa drugima na drugi način—kako je on izabrao. Mi smo to već zapazili u povezanosti sa Amalećanima i Hetejcima i Kanaancima, za koje je Izraelu bilo zapovijeđeno da ih uništi—Izrael predočava Gospodinove vjerne u budućnosti, i njihovi neprijatelji predočavaju namjerne grešnike i neprijatelje pravednosti budućeg doba. Mi smo zapazili da je isto načelo bilo ilustrirano u uništenju Sodome i Jerihona, i u uklanjanju tisuća Izraelaca kroz pošasti, i u udaranju Uze, koji je samo bio ispružio svoju ruku da uhvati kovčeg, narušavajući tako njegovu svetost i Gospodinovu zapovijed.

Gospodinovo korištenje Faraona i različitih pošasti na Egipćane, uključujući pogubljenje prvorođenih od čovjeka i zvijeri, i konačno svrgavanje Egipatskih vojski u Crvenom Moru, su u skladu s tim ilustracijama; jer Egipćani su, kao dio čovječanstva, bili osuđenici pod smrtnom presudom, i, s njima se je moglo u skladu s time postupati, bez i najmanje nepravde—da se proširi Božje dostojanstvo, i da se obznani njegova moć u povezanosti sa izbavljenjem njegovog predodžbenog naroda Izraela. Slično tome, s druge strane, Bog je pokazao ogromnu naklonost nekima od tih osuđenika—Abrahamu, Mojsiju, i drugima—praveći kroz njih praslike dobrih stvari koje on namjerava u potpunosti i stvarno ostvariti u bliskoj budućnosti—i to bez, u nikojem smislu riječi, oslobađanja Abrahama, Mojsija, Faraona ili drugih od njihovog udjela u smrtnoj osudi, nego ostavljajući da to djelo bude ostvareno kroz otkupljenje koje je u Kristu Isusu našem Gospodinu.

Vidjevši jasno činjenicu da je Bog iskazivao vrhovni autoritet među svojim osuđenim stvorenjima, i da je bio izabrao da neki budu imali jedno iskustvo a drugi drugo, i da su sve te stvari bile

samo ilustrativne činjenice teme, priprema, kao što Apostol pokazuje, velikog izbora Novog Stvorenja tijekom ovog Evanđeoskog doba, treba nam biti očito da niti u jednom slučaju Bog nije prisilio ili prekršio ljudsku volju u niti jednom od tih izbora. To će nas zadovoljiti jer bilo bi suprotno božanskom programu ikada prisiljavati ljudsku volju. Izabirući Abrahama, Izaka, Jakova i Mojsija, itd., kao praslike i ilustracije, Bog je izabrao ljude čiji su umovi bili u općenitom skladu sa njegovim planovima i otkrivenjima, ipak nije bilo nikakve sile da ih obuzda da su željeli drugačije. Stoga, slično tome, izabirući ljude da ilustriraju suprotnu stranu i suprotna načela, takve kao Išmael, Ezav, Kanaanci, Sodomljani, Egipćani, Gospodin je opet izabrao ljude u skladu sa njihovim prirodnim sklonostima. Ono što mi želimo naglasiti je, da kao što Bog nije prisilio volju Abrahama, Izaka, Jakova, Mojsija, itd., da tako nije prisilio volje onih koji su činili zlo i ilustrirali izvjesna zla načela. Gospodin se je bavio samo sa određenim klasama u skladu sa njihovim vlastitim sklonostima.

Objavljujući o Faraonu da ga je zato podigao, mi pod time, stoga, ne razumijemo da to znači da je Bog ostvario u Faraonu loš karakter—da ga je „podigao” u smislu da ga je prisilio da bude loš karakter. Trebamo razumjeti da je između različitim nasljednicima Egipatskog prijestolja, prema običaju tog naroda, Bog tako bio odredio, da kroz smrt nekih od članova kraljevske obitelji u međuvremenu, taj određeni Faraon dođe na prijestolje *zato što je on imao takav tvrdoglav karakter* da bi njegova borba protiv Boga i Izraela s pravom opravdala pošasti—koje je Bog predodredio ne samo kao znak njegove naklonosti prema Izraelu i njegove vjernosti obećanjima datima Abrahamu, Izaku i Jakovu, nego što su, osim toga, te pošasti na Egipat bile namijenjene da u nekoj mjeri nagovjeste, ilustriraju, pošasti s kojima će ovo Evanđeosko doba završiti—prve tri i „sedam posljednjih pošasti.” (Otkr. 15:1)

Međutim konkretno obilježje ove ilustracije sa Faraonom,

koje je zbunjujuće mnogima, nalazimo u izjavi da je „Gospodin otvrdnuo srce faraonu, tako da on ne pusti djecu Izraelovu da odu.” Isprva bi moglo izgledati da ovo proturječi onome što smo upravo rekli; naime, da se Bog ne miješa sa ljudskom voljom. Međutim, mi vjerujemo da proturječnost može biti riješena imamo li na umu *kako* je Bog otvrdnuo Faraonovo srce—koja je procedura s Gospodinove strane imala takav učinak na Faraona i učinilo ga tvrdokornim. Božja je *dobrota* otvrdnula Faraona—Božja spremnost da čuje njegovu molitvu za pomoć i da prihvati njegovu obećanje da će pustiti Izrael da ode—Božje milosrđe. Da je Bog nastavio sa prvom pošasti ili kaznom sve dok Izrael ne bi bio pušten, jedna bi pošast bila dovoljna da ostvari izbavljenje; međutim kada je Gospodin spasio narod i zemlju od jedne pošasti Faraon je zaključio da je to prošlost, i da možda više neće doći; i tako ga je Božje milosrđe vodilo korak po korak dalje i dalje u njegovom neprijateljstvu. Gledajući na tu stvar iz tog ugla, u potpunosti je očita sloboda Faraonove volje, i Gospodin je čist od bilo kakve suradnje sa zlom. „Djelo mu je savršeno”; iako dobrota Božja, koja bi trebala voditi ljude k pokajanju, može ponekada, zbog sadašnjih nesavršenih uvjeta, pokazivati suprotan učinak na njih.

Izraelska Nacija Izabrana

Svi će se Kršćani koji su iole upoznati sa Biblijom spremno složiti da je Bog napravio odabir Izraela između svih nacija svijeta, da budu njegov narod i da predočavaju duhovni Izrael. Izjava kroz Proroka Amosa (3:2) je sasvim jasna, „samo vas sam poznao od svih obitelji zemaljskih.” Ustima Izaije (45:4) Gospodin kaže Kiru, Medijskom kralju koji je bio dopustio povratak Izraela iz zarobljeništva: „Zbog sluge svoga Jakova i Izraela, izabranika svoga, i tebe sam imenom tvojim zazvao, imenovao sam te, iako me nisi poznavao.” Činjenica da mi u ovoj izjavi možemo vidjeti izvjesnu predodžbenu primjenu na

Krista, i na izbavljenje nominalnog duhovnog Izraela iz mističnog Babilona, ne petlja se s činjenicom da se je o predodžbenom Izraelu ovdje govorilo kao o „izabraniku.” Apostol u svojim jasnim i ubjedljivim argumentima što se tiče prijelaza božanske naklonosti sa tjelesnog Izraela na duhovni Izrael (Rim. 9-11) nedvosmisleno pokazuje da je božanska naklonost bila dana Izraelu po tijelu na neko vrijeme kao Božjem izabranom narodu u praslici—bez obzira što je Bog predvidio i prorekao njihovo odbacivanje sa mjesta posebne naklonosti i dovođenja drugog duhovnog Izraela na to mjesto predstavljeno sa Jakovom. Apostol pokazuje kako je Izrael, kao Božja povlaštena izabrana nacija na neko vrijeme, zbog toga imala „mnogostruku korist u svakom pogledu” od svih drugih okolnih nacija svijeta; da su se na njih odnosila obećanja; da su oni bili grane masline; i da je Bog odlomio od svoje naklonosti jedino takve od prirodnih grana koje nisu bile u skladu sa korijenom obećanja, i sa deblom, koje je predodžbeno bilo predstavljeno sa Abrahamom, Izakom i Jakovom. On ističe da „što Izrael traži, to nije postigao, ali su postigli izabranici [dostojni—Ivan 1:12,13], a ostali su oslijepili.” Premda je cijela nacija prvobitno bila izabrana primiti Božje najodabranije povlastice, ipak samo će vjerni biti u ispravnom stanju srca postati duhovnim Izraelcima kada bude došlo vrijeme za tu milost. Takvi su bili sami izabrani od te nacije, kojima je sa krajem tog doba bilo dopušteno ući u uzvišenije uređenje—prelazak iz kuće slugu u kuću sinova. (Hebr. 3:5,6; Ivan 1:12) Apostol ističe da smo mi, koji smo po prirodi bili Pogani, „tuđinci i pridošlice” savezima i obećanjima danima Izraelu u praslici, sada pod Božjom milosti razvili vjeru i poslušnost slično Abrahamu, i da nas se sada računa kao *nevjestu* Kristovu, pravo sjeme Abrahamovo, zauzimajući mjesta odlomljenih grana u prvobitnom Božjem planu i u s njim povezanim obećanjima; ali premda se te odlomljene grane tretiralo kao neprijatelje tijekom ovog Evanđeoskog doba, ipak,

„u pogledu *izabranja* oni su ljubimci zbog otaca. Jer neopozivi su darovi i poziv Božji.” (Rim. 11:28,29)

Mi smo tako obaviješteni da neka obilježja prvobitnog izbora ostaju sa tjelesnim Izraelom, bez obzira na njihovo odbacivanje kao naroda od glavne naklonosti u božanskom planu—njihovo odbacivanje od toga da budu od izabranog duhovnog Izraela. Kada se obećanja dana Abrahamu, Izaku, Jakovu i prorocima ispune na njima, i oni postanu „kneževima,” ili predstavnicima, duhovnog Kraljevstva po svoj zemlji tijekom Milenijskog doba, nedvojbeno će to biti od velike prednosti mnogima od Izraela po tijelu koji su sada u stanju otuđenja i tame. Oni mogu i doći će mnogo lakše u sklad sa svojim vođama iz prošlosti od ostatka svijeta; i tako će Izrael kao narod opet zauzeti najistaknutije mjesto među nacijama na početku Milenija. „Jer Bog je sve zatvorio u nevjeru da se svima smiluje.” (Rim. 11:32)

Izabrano Novo Stvorenje

Sada smo došli do najvažnijeg obilježja našeg predmeta, međutim, opremljeni sa izvjesnom spoznajom što se tiče izbora prošlosti, i sa razumijevanjem da su mnogi od njih bili prasluka ili da su nagovještavali ovo veliko djelo Božje—izabir Novog Stvorenja. Mi smo već vidjeli da taj izabir ne podrazumijeva da će oni koji nisu izabrani biti oštećeni zbog toga; nego, baš naprotiv, da to podrazumijeva blagoslov za one koji nisu izabrani u određeno vrijeme. Mi možemo dodati s time u vezi da niti Pravda niti Ljubav ne bi mogle dati nikakav prigovor na davanje posebne naklonosti nekima koja nije bila dana drugima, čak i ako nije bilo namjeravano da povlašteni budu kanal blagoslova za manje povlaštene ili koji nisu povlašteni. To je značenje riječi milost ili naklonost: ona podrazumijeva činjenje nečega što nije bilo posebno niti traženo niti zahtijevano od Pravde, i te riječi, „milost,” i „naklonost,” opetovano su korištene kroz cijelo Sveto Pismo s obzirom na tu izabranu klasu ovog Evandeoskog doba.

„Milošću ste spašeni,” i slični Biblijski tekstovi, ostavljaju utisak na nas da nije bilo obaveze od strane Svemogućeg da oporavi ikoga od Adamove rase od smrtno presude, niti da da ikome priliku vječnog života kroz otkupljenje; mnogo više nije postojala ikakva obaveza s Božje strane prema bilo kojemu od njegovih stvorenja s obzirom na uzvišeni poziv—u članstvo u Novom Stvorenju. Sve je to božanska dobrota—„milost na milost,” ili dobrota dodana na dobrotu—i tko god ne uzme tu misao jasno na um nikada neće ispravno shvaćati što se sada događa.

Apostol Petar nas uvjerava da smo mi, kao klasa, bili „izabrani prema predznanju Boga Oca.” Međutim, on ne staje sa tom objavom, nego nastavlja i kaže, „po posvećenju Duha, da budu poslušni i pošćropljeni krvlju Isusa Krista.” (1. Pet. 1:2) To znači da je Bog predvidio Novo Stvorenje kao klasu—da je on predvidio svoju namjeru da ih *opravda vjerom*, kroz Kristovu krv—da je predvidio da upotpune tu klasu dovoljno takvih koji će biti poslušni, i postići posvećenje kroz istinu. Ništa niti u jednom Biblijskom tekstu ne podrazumijeva božansko predznanje o *pojedincima* koji će sačinjavati izabranu klasu, izuzev s obzirom na Glavu Crkve. Rečeno nam je da je Bog predvidio Isusa kao svog izabranika. Ne želimo da nas se pogrešno shvati da mi ograničavamo Gospodinovu sposobnost da identificira pojedince koji bi sačinjavali izabranu klasu, nego samo da, kakva god bila njegova moć u tom pogledu, on sam nije objavio da ju namjerava koristiti. On je odredio da Krist treba biti Otkupitelj svijeta, i da njegova nagrada treba biti uzvišenje kao prvog člana—Glave, Gospodina, Poglavara Novog Stvorenja. On je također odredio da bude izabran izvjestan specifičan broj između ljudi da budu njegovi sunasljednici u Kraljevstvu—sudionici s njim u Novom Stvorenju. Mi imao svaki razlog za vjerovati da je određeni, fiksirani broj izabranih taj koji je nekoliko puta naveden u Otkrivenju (7:4; 14:1); naime, 144,000 „*otkupljenih od ljudi*.”

Izbor i predodređenje od prije postanka svijeta, da treba biti

takva izabrana grupa, mi razumijemo da je na isti način kao i predodređenje izvjesne trupe vojnika u Britanskoj vojsci poznatih kao „Kraljevska Pukovnija,” i koja je bila sastavljena od ljudi velikog stasa i posebno razvijenih, različite pojedinosti visine, težine, itd., bile su određene unaprijed, i broj koji će sačinjavati postrojbu bio je jasno određen, prije nego su članovi iste čak bili i rođeni. Kao što je kraljevska odredba odredila te fizičke zahtjeve i broj koji će sačinjavati tu postrojbu, tako je kraljevska odredba Stvoritelja fiksirala i ograničila broj koji treba sačinjavati Novo Stvorenje Božje, i definirala je ne njihove fizičke mjere, nego njihova moralna svojstva i mjere srca. Kao što nije bilo nužno predodrediti imena onih koji budu sačinjavali „Kraljevsku Pukovnicu,” tako nije neophodno da naš Stvoritelj treba predodrediti imena ili pojedince koji su mu prihvatljivi kao Nova Stvorenja u Kristu, pod mjerama i ograničenjima koja je on postavio.

Na to nam se posebno skreće pažnja u odlomku Svetog Pisma kojeg općenito svi znaju i citiraju ga samo djelomično—„Jer one koje je predvidio, one je i predodredio.” Gospodinov narod ne bi se trebao zadovoljiti s time da tako uzima dio božanske Riječi i odvaja ga od njegovog užeg konteksta. Kada čitamo ostatak odlomka cijela nam je stvar jasna u mislima: „Jer koje je predvidio, one je i *predodredio da budu suobličeni liku njegova Sina* [to jest, da budu kopije njegovog Sina], da on bude prvorođenac među mnogom braćom.” (Rim. 8:29)

Takvo predodređenje je zaista drugačije od onoga kojeg se općenito razumije od strane onih koji su se borili za doktrinu izbora u prošlosti. Prema njihovom konceptu i učenju odlomak bi trebao glasiti—Jer koje je predvidio, one je i predodredio da umaknu vječnoj muc i dožive vječne blagoslove u slavi. Kako je takvo gledište drugačije od razumnog i ispravnog predstavljenog jezikom Svetog Pisma! Bog je predodredio da

njegov Jedinorođeni treba biti Glavom tog Novog Stvorenja, i on je odredio davno prije nego je pozvao bilo koga od nas da nitko ne bi trebao biti članom Novog Stvorenja izuzev onih koji postanu kopijama njegovog Sina. Kako je prekrasno, kako razumno Biblijsko učenje o izboru! Tko može dovesti u pitanje Mudrost, Pravdu, ili Ljubav takvog izbora sa takvim ograničenjima karakterne sličnosti Isusu, i za takvo veliko djelo koje je Bog osmislio?—biti sunasljednicima s Kristom u blagoslivljanju svih porodica zemaljskih.

„Pozvani Po Njegovoj Nakani”

—Rim. 8:28-30—

Razmatrajući ovu temu nema boljeg od toga da slijedimo pažljivo Apostolove riječi i logično zaključivanje. U prethodnim recima (22,23) što je Božja namjera u pozivanju Novog Stvorenja—da su pozvani primiti veliki blagoslov, i također poslužiti blagoslov drugima; naime, stvorenju koje uzdiše i u porođajnim je bolima, iščekujući očitovanje tih izabranih sinova Božjih Novog Stvorenja (reci 21,22) Apostol zatim nastavlja pokazivati da sve radi povoljno za tu klasu koju Bog poziva u Novo Stvorenje; da je to značenje sadašnjih razočarenja, kušnji, uznemirenja, protivljenja od strane svijeta, tijela i Protivnika—da su ta iskustva osmišljena da rade u nama miroljubive plodove pravednosti, i da tako rade za nas „mnogo obilnije i vječno breme slave” u koju smo bili pozvani, i ka kojoj mi s pravom težimo. Apostol prati s nama Gospodinove providnosti u povezanosti sa tim pozvanima za koje sve stvari rade povoljno. Ne trebamo razmišljati o našem pozivu izuzev u povezanosti sa, i pod, našim Starijim Bratom. Nitko ga ne može preteći, jer jedino zapažajući i slijedeći njegove stope mi se možemo nadati postati sudionicima njegove slave. Božje predodređenje da ta Kristova braća moraju svi biti kopijama njihovog Starijeg Brata, da bi bili sudionicima u Novom Stvorenju, ostavilo bi nas beznadežnima u

pogledu postizanja te slave od strane ikojeg člana ljudske obitelji, da nam naš Gospodin na drugim mjestima nije pokazao veoma jasno svoju pripremu za nas kroz otkupljenje koje je u Kristu Isusu našem Gospodinu; da su sve slabosti tijela, koje mi nasljeđujemo i ne možemo u potpunosti kontrolirati, pokriveno zaslugom Otkupiteljeve žrtve; tako da nas Gospodin može ispričati od toga da ne budemo apsolutne kopije njegovog Sina u tijelu, i može nas prihvatiti u skladu sa svojim predodređenjem, ako utvrdi da smo takve kopije u srcu, u namjeri, u volji—potvrđujući naše volje kroz takvu kontrolu tijela koja nam može biti moguća, naš Gospodin Isus, sa svojom „dovoljnom milošću,” pokriva naše nenamjerne manjkavosti.

Nastavljajući opis te klase pozvanih koja je tako predodređena, Apostol kaže, „A koje je predodredio, one je i pozvao; koje je pozvao, one je i opravdao; a koje je opravdao, one je i proslavio.” Ovaj je odlomak obično pogrešno shvaćen, zato što čitatelji općenito stječu dojam da Apostol ovdje prati Kršćansko iskustvo kao i obično—kao što smo ga upravo pratili u prethodnom poglavlju—gdje smo razmatrali kako je Krist učinjen za nas mudrošću, opravdanjem, posvećenjem, i izbavljenjem; međutim Apostol ovdje zauzima drugačije gledište, i počinje s druge strane. On ovdje gleda Crkvu kao konačno sakupljenu kao Božje izabrane pod Kristom njihovom Glavom—Crkvu, „same izabrane,” u slavi. On prati *unatrag* razvoj Crkve, Novog Stvorenja. On pokazuje da nitko neće dostići veličanstveni položaj slavnih izabranika Božjih izuzev onih koji su *pozvani* [prihvaćeni] u njega milošću Božjom; i oni moraju prethodni biti *opravdani*; zato što Bog ne zove, ili poziva nikoga osim vjernika da trče u utrci za tom velikom nagradom. I ti opravdani moraju prethodno, prije njihovog opravdanja, biti *počašćeni* [ne „proslavljeni” kao u našoj općoj verziji]—počašćeni od Boga tako što im je on poslao spoznaju o sebi i o svom dragom Sinu—koji je Put, Istina i Život.

Čast je više nego što su mnogi pretpostavljali, čak i čuti o milosti Božjoj u sadašnje vrijeme. Budući je spasenje dar od Boga koji će biti u potpunosti otvoren svijetu tijekom Milenijskog Doba,

posebna je čast imati spoznaju o Gospodinovoj milosti, i priliku pomirenja s njim u sadašnje vrijeme, prije svijeta; jer tako počašćeni, i stoga imajući spoznaju neophodnu za naše opravdanje kroz vjeru; to postaje drugim korakom, kao što smo vidjeli, koji vodi u posvećenje u skladu s pozivom, i to nas nadalje vodi kroz vjernost u „slavu koja će se otkriti na nama,” konstituirajući nas članovima „samih izabranih” Novog Stvorenja.

„Ako Je Bog Za Nas”

Nastavljajući nadalje slijediti Apostola u njegovom razmatranju tog izbira, parafraziraćemo njegov govor ovako: Ne vidimo li, braćo, da Bog ima veliki i predivan plan kojega on izvršava? Ne vidimo li da, budući je odredio izabir izvjesne klase za suradnju u tom planu, da nas je povlastio tako što nam je otkrio uvjete i uslove—opravdavajući nas i pozivajući nas sa tim nebeskim pozivom? To znači da je *Bog za nas*—da on želi da mi budemo ta izabrana klasa; da je on učinio svaku pripremu koja je neophodna da bi smo time mi mogli postići položaj u njoj. Da li se ponekada osjećamo da, iako je Gospodin za nas, da su Sotona i grijeh i naše vlastite slabosti kroz nasljeđivanje svi protiv nas, tražeći da nas ulove u zamku i spotaknu nas? Razmišljajmo ovako, budući je Svemogući Bog na našoj strani, nijedno od tih protivljenja ne treba izazvati strah ili strepnju kod nas jer on je više nego u stanju provesti nas kroz sve njih. Osvrnimo se unatrag i zapazimo njegovu naklonost prema nama dok smo još bili grešnici, pripremajući otkupljenje koje je u Kristu Isusu. Razmišljajmo o tome da ako bi on to sve učinio za nas kao grešnike da bi onda učinio mnogo više za nas sada kada smo postali njegovom djecom—sada kad smo čuli njegov glas, prihvatili njegovog Sina, kada se pouzdajemo u njega i bili smo opravdani kroz njegovu zaslugu—sada kada smo čuli poziv u božansku prirodu i napravili posvećenje, polažući naše malo sve na žrtvenik—zasigurno, mnogo bi nam više Bog ukazao naklonosti i učinio više za nas sada, premda mi ne možemo ni zamisliti kako bi on mogao učiniti više od onoga što je predstavljeno u daru njegovog Sina. Mi možemo biti sigurni da

nas onaj koji se ne mijenja još uvijek ljubi, još uvijek je za nas, i da će upotrijebiti svoju moć da prouzroči da sve surađuje za našu najuzvišeniju duhovnu dobrobit i za naše konačno postizanje mjesta u Novom Stvorenju, ako ostanemo u njemu u vjeri, u ljubavi, i u poslušnosti od srca—koliko god slabi i nesavršeni mogli biti naši najbolji naponi da kontroliramo tijelo. Budimo sigurni da se je dajući nam svog Sina i tako otvarajući put za nas da postignemo njegov poziv u Novo Stvorenje, Gospodin pobrinuo u Kristu za svaku našu potrebu koja bi se moguće mogla pojaviti. U njemu nam je on velikodušno dao sve.

Da li bilo tko sugerira da bi nas možda Zakon mogao osuditi unatoč Bogu? Razmislimo da je Bog onaj koji nas je osudio pod svojim Zakonom; i da je sam taj isti Bog, koji nas je kao veliki Sudac osudio, koji je sada proglasio naše opravdanje—koji nas je proglasio „opravdanima od svega od čega sve nismo mogli opravdati Mojsijevim Zakonom”—kroz njegovu milost, kroz Krista Isusa našeg Gospodina. Suočeni s tom činjenicom „tko će podići optužbu protiv izabranika Božjih”—kojima je on tako ukazao naklonost? Tko nas može osuditi zbog nenamjernih slabosti ili krhkosti? Odgovorili bi smo takvima: Krist je taj koji je umro; da, koji je ponovno ustao iz mrtvih i uzašao na visinu kao naš predstavnik, i koji je uračunao u našu korist dovoljnost svoje zasluge, pokrivajući sve naše manjkavosti. (Rim. 8:34)

Da li još uvijek ostaje da se nešto može ispriječiti i odvojiti nas od Božje ljubavi ili od Krista i njegove ljubavi i milosrđa; i da tako budemo ostavljeni samima sebi i napravimo brodolom naše vjere i budućnosti što se tiče Novog Stvorenja? Mi odgovaramo: Krist ima veliku ljubav prema nama, inače nas ne bi otkupio. Svaki njegov postupak bio je pun ljubavi i mi ne bi smo trebali dozvoliti ničemu da nas odvoji od te ljubavi. Ako dođu nevolje, mi bi smo im trebali dopustiti da nas još više približe Gospodinu kao onome koji nam jedini može pomoći. Ako tjeskoba ili progonstvo ili glad ili oskudica ili bilo koja pogibelj dođu na nas—hoćemo li zbog straha od toga prestati ljubiti našeg Gospodina, odreći se njegovog imena i njegove stvari i ne slijediti

ga više, izabirući umjesto toga lakši životni pravac? Ne, upravo kroz sama ta iskustva mi trebamo biti razvijeni kao pobjednici. Kako bi smo mogli biti obilježeni kao pobjednici ako ne postoji ništa da to pobijedimo—ako je cijeli put bio gladak a ne nepovoljan? Mi smo postali primateljima Božjih milosrđa i blagoslova; i sada nas on ispituje, da vidi do koje smo mjere dostojni ostati u njegovoj ljubavi i u njegovim povlasticama. On želi da bi mi ostali u njima, i učinio je svaku neophodnu pripremu, no ipak on nas neće primoravati. Ja sam uvjeren, imam povjerenje, da smo mi odlučni ne dopustiti ničemu da nas odvoji od ljubavi Božje pokazane u Kristu—niti strah od smrti niti ljubav prema životu; i da niti jedno od Božjih drugih stvorenja neće presijeći ili odvratiti od nas Božju naklonost—niti anđeli niti poglavarstva niti vlasti koje trenutno postoje ili će ikada biti stvorene. U svemu tome mi smo samo pobjednici—mi smo usvojeni kao sinovi Božji na božanskom nivou postojanja, kroz onoga koji nas je ljubio.

„Potvrditi Svoj Poziv i Izbor”

„Zato, braćo, još više revnujte učiniti sigurnim svoj poziv i izabranje, jer kad to činite nećete nikada pasti. [stvari koje su prethodno detaljno navedene, naime, sa svom revnošću, dodati vašoj vjeri krepost i spoznaju, uzdržljivost, strpljivost, pobožnost, bratoljublje, ljubav, ako su te stvari u nama i izobiluju, mi niti ćemo biti neplodni—besposleni—ne besplodni] Jer tako će vam se obilno opremiti ulazak u vječno kraljevstvo Gospodina našega i Spasitelja Isusa Krista.”

Mi uvidamo da u ovom izboru važni koraci pripadaju Bogu; naime, (1) Predodređenje da ima takvo Novo Stvorenje; (2) Poziv nekima da razviju neophodan karakter; (3) Priprema stvari kako bi pozvani mogli biti u stanju postići prihvatljivo stanje sukladno pozivu.

S druge strane, oni koji postanu izabrani moraju preduzeti važne korake: (1) Na pozvanima je, za koje su sve ove pripreme i aranžmani napravljeni, prihvatiti poziv—napravivši potpuno posvećenje. (2) Oni moraju postati toliko ispunjeni sa duhom

njihovog poziva i toliko cijeniti njihove blagoslove da će se sa revnošću prilagoditi uvjetima i ograničenjima povezanima s time.

Mi smo već vidjeli da su ti uvjeti i ograničenja, ukratko, sličnost u srcu Božjem dragom Sinu; ali, analizirajući tu *sličnost* malo detaljnije, mi utvrđujemo da ona znači, kao što Apostol Petar ovdje ističe, da bi smo mi trebali imati plodove duha svetosti. Bog je svet, i izabrani trebaju imati njegov duh, njegov stav ljubavi prema pravednosti i protivljenja bezakonju. Apostol u gonjem tekstu prikazuje različite elemente tog svetog Duha Božjeg, i ističe činjenicu da mi ne postizemo savršenu sličnost njemu (savršenstvo ljubavi) na početku našeg životnog puta; nego, umjesto toga, da je to *cilj* ili standard koji ukazuje na kraj životnog puta. Ljubav kao općeniti izraz pokriva sve te elemente karaktera koji su zaista dijelovi ljubavi. Krotkost, blagost, bratoljublje, pobožnost, su sve elementi ljubavi.

Netko je bio sugerirao da se te plodove Božjeg duha može definirati kao što je dolje navedeno, i mi se s time od srca slažemo:

- (1) Radost—likujuća ljubav.
- (2) Mir—Počivajuća ljubav.
- (3) Dugotrpljivost—Ustrajna ljubav.
- (4) Blagost- Ljubav u društvu.
- (5) Pobožnost—Ljubav na djelu.
- (6) Vjera—Ljubav na bojnopolju života.
- (7) Krotkost—Ljubav u odricanju.
- (8) Uzdržljivost (umjerenost)—Ljubav koju se trenira.

Kada smo krenuli na trkačoj stazi, odlučni da to činimo zbog toga što nas je Bog opravdao svojom milošću i pozvao nas trčati u toj utrci za nagradom uzvišenog poziva Novog Stvorenja, mi smo prije svega rekli: Odložiti ćemo terete i prepreke zemaljskih ambicija posvećujući naše volje Gospodinu i odlučni da činimo samo ovo jedno; naime, mi ćemo tražiti, i Božjom milošću postići, blagoslove na koje nas je pozvao. U isto smo vrijeme zaključili da ćemo odbaciti, onoliko koliko do nas stoji, naše

grijehe koji lako prijanjaju za nas—što god to bilo —bilo da su naši isti kao kod drugih na trkalištu ili ne; i da ćemo trčati vjerno u toj utrci za velikom nagradom.

Ulazak na trkalište odgovara našem posvećenju. To je bio početak. Mi smo se posvetili Gospodinu—da budemo vođeni njegovim duhom ljubavi; ipak mi smo shvatili da nam nažalost zbog pada nedostaju ti elementi karaktera koje bi Otac priznao. Međutim, mi trčimo, i istrajemo na postizanju te karakterne sličnosti njegovom Sinu—što je njegova volja za nas, i uvjet našeg zajedništva s njim. U tom se pogledu mi razlikujemo od našeg Gospodina, jer on budući savršen nije mogao postići jedan korak ili stupanj za drugim u razvoju ljubavi. On je bio ispunjen sa duhom od početka—on je bio na *cilju* od početka; njegov je ispit bio da se utvrdi hoće li se on ili neće održati vjernim kod tog cilja savršene ljubavi prema Bogu, i njegovom narodu, i njegovim neprijateljima. Mi, međutim, trebamo trčati, težiti da, postignemo taj cilj.

Mi možemo podijeliti trkaću stazu na četiri četvrtine, i reći da u prvoj četvrtini mi priznajemo ljubav kao božanski *zahtjev* i nastojimo ga imati, premda smo ga u stanju shvatiti jedino sa stanovišta *dužnosti*. Mi osjećamo dužnu ljubav prema Bogu zato što on, kao naš Stvoritelj, ima pravo zahtijevati našu poslušnost, našu ljubav, našu odanost; dužnu ljubav prema našem Gospodinu Isusu također, zato što nas je on ljubio i mi bi smo ga trebali, po pravdi, zauzvrat ljubiti; i dužnu ljubav prema našim bližnjima, zato što mi uviđamo da je to volja Božja.

Druga četvrtina na trkaćoj stazi korak smo naprijed, malo bliže „cilju,” tako da one stvari koje smo isprva nastojali činiti iz *dužne ljubavi*, mi postepeno počinjemo gledati na zahvalan način a ne više kao na dužnost. Mi od tada vidimo da su stvari koje nam Bog zapovijeda kao ispravno i kao dužnost, *dobre stvari*; da su najplemenitija načela o kojima smo mi imali nekakvu ideju poistovječena sa Pravdom, Ljubavlju i Mudrosti koje Gospodin zapovijeda i stavlja pred nas, i koje mi od tog trenutka počinjemo cijeniti. Mi počinjemo ljubiti Boga ne samo zbog toga zato što je

to naša dužnost prema Stvoritelju, nego osim toga i posebno zbog toga što smo uvidjeli da on posjeduje te veličanstvene elemente karaktera koji su nam naloženi—personifikacija svake milosti i dobrote. Oni koji postignu ove dvije četvrtine cilja ljube Gospodina ne samo zbog toga što je on prvo ljubio nas, i zato što je naša dužnost ljubiti ga zauzvrat, nego zbog toga što su oči našeg razumijevanja bile otvorene dovoljno da nam se dopusti vidjeti nešto od slavnog veličanstva njegove osobnosti, nešto od duljine i širine i visine i dubine Pravde, Mudrosti, Ljubavi i Moći našeg Stvoritelja.

Obilježje treće četvrtine tog trkališta nazvat ćemo—ljubav prema braći. Mi iz početka priznajemo dužnu ljubav prema braći baš kao i prema Ocu, samo u manjoj mjeri, zbog toga što su braća učinila manje za nas; i mi ih priznajemo uglavnom zbog toga što je to bila Očeva volja. Međutim kako počinjemo uviđati načela pravednosti, i cijeniti Oca, i uviđati da nas sam Otac ljubi, bez obzira na naše nenamjerne manjkavosti, naša se srca počinju širiti i produbljavati prema braći; i što više postajemo u stanju previdjeti njihove nenamjerne nesavršenosti i manjkavosti i pogreške, kada možemo vidjeti u njima dokaze želje srca da slijede Isusa i da hode u skladu s načelima božanske osobnosti. Ljubav prema braći postaje izrazito istaknuta u našim iskustvima. Jao! Očito je da jako mnogo od Gospodinovog dragog naroda još uvijek nije dostigao taj znak treće četvrtine u utrci za nagradom našeg uzvišenog poziva. Postoji velika potreba za razvijanjem bratoljublja, dugotrpljivosti, strpljenja, na koje nas Sveto Pismo potiče—i po pitanju kojih smo više ispitivani i iskušavani u povezanosti sa braćom nego u vezi sa Ocem i našim Gospodinom. Mi možemo vidjeti savršenstvo Oca i Sina, i da oni nemaju nesavršenosti; mi možemo shvatiti njihovu velikodušnost prema nama i našim vlastitim manjkavostima prema njima: međutim kada pogledamo na braću mi vidimo u jednome ovu slabost, i u drugome tu slabost; i ajme, iskušenje je, i to prečesto,

reći bratu: „Dopusti mi da ti izvadim trun iz tvog oka”—umjesto da shvatimo da je takvo vađenje i zakeranje i stav pronalaženja manjkavosti kod braće dokaz da mi još uvijek imamo veliku gredu nestrpljenja i krutosti s kojom se moramo boriti. Kako se približavamo oznaci te treće četvrtine, mi postupno vadimo gredu iz naših vlastitih očiju—mi počinjemo uviđati naše vlastite mane, i sve više cijeniti bogatstva milosti našeg Gospodina prema nama; i utjecaj toga na naša srca je da prouzročuje u nama veći stupanj duha krotkosti, strpljivosti, i blagosti prema svima—i to nam opet pomaže da previdimo ili pokrijemo mnoštvo grijeha, mnoštvo nesavršenosti u braći, toliko dugo dok uviđamo da su oni uistinu braća —toliko dugo dok se pouzdaju u dragocjenu krv, i nastoje trčati na istom trkalištu za istu nagradu.

Četvrta ili završna četvrtina naše utrke je Savršena Ljubav—prema Bogu, prema našoj braći, prema svim ljudima—i ona je to što mi svi gorljivo nastojimo postići, i to čim prije moguće. Mi se ne smijemo sporo kretati na čevrtinama, nego trčati strpljivo, uporno, energično. Postoji smisao u kojemu mi „ne ljubimo svijet, ni ono što je u svijetu”; međutim postoji smisao u kojemu mi trebamo ljubiti i „Kad dakle imamo priliku, činiti dobro svima, a osobito onima koji su domaći u vjeri”; (Gal. 6:10)—ljubav koja uključuje čak i naše neprijatelje. Ta ljubav ne poništava ili umanjuje našu ljubav prema Ocu i načelima njegovog karaktera, i našu ljubav prema braći, nego ih pojačava; i u tom nam pojačavanju omogućuje uključiti u ljubav dobročinstvo i suosjećanje prema svem stvorenju koje uzdiše, i zajedno trpi porođajne boli s napetim iščekivanjem očekujući objavljenje sinova Božjih. „Ljubite svoje neprijatelje, i činite dobro onima koji vas mrze,” Gospodareva je zapovijed; i sve dok ne dostignemo taj stupanj ljubavi—ljubavi čak prema neprijateljima—ne smijemo ni na trenutak pomisliti da smo dostigli *cilj* kojeg je Gospodin postavio pred nas kao svoje

sljedbenike. Tek kada postignemo tu poziciju mi smo kopije Božjeg dragog Sina.

Mi moramo dostići taj vrhunac ljubavi prije nego nas se može računati dostojnima mjesta u Novom Stvorenju, i mi ne trebamo očekivati da će svatko od Gospodinovih sljedbenika dostići taj cilj upravo u trenutku izdisanja u smrti. Upravo suprotno. Mi ga trebamo dostići što je ranije moguće u našem Kršćanskom iskustvu, i onda imati na umu Apostolove riječi, „I kad sve izvršite, održati se!” (Efež. 6:13) Nakon što dostignemo taj cilj tu se ljubav treba ispitati; i naša aktivnost dok smo kod tog cilja —nastojanje da zadržimo u našim životima taj cilj, ili standard—biti će veoma osnažujuće našim karakterima. U tome, posebno, naša će iskustva odgovarati onima našeg Gospodina; jer premda on nije trebao trčati da postigne cilj, on je trebao voditi dobru borbu vjere *kod cilja*—da ne skrene od njega, niti da bude pobjeđen različitim napadima svijeta i Protivnika. „Navaljujem prema cilju,” kaže Apostol; i tako bi se svatko od nas trebao čvrsto držati tog cilja nakon što ga dostignemo, i paziti da će nas u svim ispitima koje će Gospodin dozvoliti da dođu na nas smatrati pobjednicima—ne u našoj vlastitoj snazi, nego uz pomoć našeg Otkupitelja.

Napadi će doći protiv nas da nas odvrate od savršene ljubavi prema Ocu, da nas potaknu da pristanemo na to da mu prinosimo manje od potpunog davanja pošte i poslušnosti koja mu pripada. Iskušenja će doći na nas i u odnosu na braću također, sugerirat će nam se da ne dopustimo ljubavi prema braći da pokrije mnoštvo propusta—sugestije da smo bili izazvani od onih koje smo naučili ljubiti i cijeniti, i sa čijim slabostima smo naučili suosjećati. Napadi će doći protiv nas s obzirom na naše neprijatelje, nakon što smo ih naučili ljubiti—sugerirajući nam da postoje iznimni slučajevi i da bi naša velikodušnost prema njima trebala imati svoja ograničenja. Blaženi smo mi ako se u tim iskušenjima mi držimo čvrsto, držeći se za cilj, nastojeći zadržati tu poziciju koju smo već postigli—boreći se u dobroj

borbi vjere—čvrsto se držeći vječnog života za kojeg se računa da je naš kroz Isusa.

„Znamo Da Ste Izabrani Od Boga”

„Znamo, ljubljena braćo, da ste izabrani od Boga, jer naše evanđelje nije došlo k vama samo u riječi, nego i u snazi, i u Duhu Svetom, i u punoj sigurnosti.” (1. Sol. 1:4,5)

Drugdje nam je ukazano na to što sačinjava znakove, dokaze da smo mi djeca Božja; naime, naše začće svetim Duhom, naše pečačenje, naše oživljavanje.* Mi to nećemo ponavljati ovdje, nego ćemo samo na općeniti način skrenuti pažnju na činjenicu da tko god sudjeluje u tom izboru ima različite dokaze koje može raspoznati ne samo on, nego i „braća” s kojima on dolazi u kontakt. Postoji snaga, isto tako kao i poruka, u tom izboru. Ta poruka izbora, ili poziv, ili „riječ,” nije samo Evanđelje ili dobre vijesti izabranoj klasi, nego je to mnogo više za njih: to je sila Božja koja radi u njima da hoće i da čine ono što mu je ugodno. Ona donosi izabranima sveti Duh i mnogo sigurnosti, i oni, pak, su spremni pod svaku cijenu objavljivati Riječ Gospodinovu.

Apostol piše Kološanima (3:12-14) što se tiče te izabrane klase Novog Stvorenja, govoreći, da bi takvi trebali skinuti staru procjenu stvari i obući novu koja će prepoznati članove izabranih, ne po nacionalnosti niti po denominaciji, nego prepoznati *sve u Kristu*, i samo njih, da su *izabrano* Novo Stvorenje. On kaže, „Odjenite se, dakle, kao izabrani Božji, sveti i ljubljeni, u milosrdnu srdačnost, dobrostivost, poniznost, krotkost i podnošljivost! Podnosite jedan drugoga i opraštajte jedan drugomu, ako tko sa nekim ima razmiricu. Kao što je Krist i vama oprostio, tako činite i vi! A povrh svega toga [postignuća] zaodjenite se u ljubav, koja je sveza savršenstva!”

Naš Gospodin, govoreći o izabranoj Crkvi kao cjelini, nagovještava da različite kušnje i ispiti moraju doći na njih, i

*Svez. 5, Pogl. 9

čini se da podrazumijeva da će to biti pojačano s približavanjem kraja ovog Evandeoskog Doba, i da će biti dopuštene do te mjere da će zvesti sve izuzev „samih izabranih.” (Mat. 24:24)*

Postoji ohrabrenje u ovome: to podrazumijeva ne da će „sami izabrani” imati nadmoćnu mentalnu sposobnost da razaberu različite lukavosti Protivnika u ovaj zli dan; niti to podrazumijeva da su oni postigli savršenost u njihovom kontroliranju njihovih zemljanih posuda tako da oni ne mogu pogriješiti; nego, umjesto toga, to znači da će onima koji ostaju u Kristu, biti dano *dovoljno* milosti, *dovoljno* mudrosti, dovoljno pomoći za njihovo vrijeme potrebe. Koje li utjehe u *ovome* za sve one koji su pobjegli za utočište u nadu koja je stavljena pred nas u Evanđelju! Koje nam pouzdanje daje osjećati da je naše sidro s onu stranu zavjese—u Kristu! Takvo predodređenje osnažuje, tješi, kao što je Apostol objavio, „Budući da nas je u njemu izabrao prije utemeljenja svijeta, da budemo [na koncu] sveti i bez krivnje pred njim u ljubavi jer nas je sebi predodredio za posinjenje po Isusu Kristu, po dobronamjernosti svoje volje,...za izvršenje u punini vremena: sve sakupiti pod jednu glavu u Kristu, i što je u nebu i što je na zemlji, i u njemu, u kojemu smo i mi stekli baštinu, mi koji smo predodređeni u skladu s nakanom onoga koji sve radi po odluci svoje volje, da mi, koji smo se već prije pouzdali u Krista, budemo na hvalu njegove slave.” (Efež. 1:4-12)

Kroz Mnoge Nevolje Treba Nam Ući U Kraljevstvo Božje

Potreba za naporima i pobjeđivanjem u izgradnji karaktera koje je Bog vezao za poziv „samih izabranih” Novog Stvorenja nije bez svoje paralele u prirodi. Kao ilustraciju toga zapazite sljedeće:

*Vidi Svez. 4, Pogl. 12

„Pričalo se o čovjeku koji je želio dodati carskog leptira svojoj kolekciji insekata, kako je srećom dobio kukuljicu, i objesio je u svojoj knjižnici cijelu zimu. U proljeće je našao leptira kako pokušava izaći. Rupa je bila tako mala, i leptir se je borio toliko beznadno, kako se činilo, protiv žilavog vlakna, da je on sa svojim škarama proširio rupu. Pa, lijepi veliki leptir je izašao, ali nikada nije letio. Netko mu je kasnije rekao da su borbe bile neophodne da prisile sokove tijela da uđu u velika krila insekta. Spašavajući ga od borbe bila je pogrešna ljubaznost. Napor je značio spasenje leptira. Pouka je očita. Borbe koje čovjek ima da ostvari materijalno dobro razvija karakter kako to ne bi moglo bez njih. Dobro je, također težiti i za duhovnim obogaćenjem.”

Mi smo već bili istaknuli* da Sveto Pismo veoma izričito naučava doktrinu „besplatne milosti” koja će biti uvedena veličanstveno čim će izabrani biti sakupljeni—proslavljeni. Tijekom Milenija („Sjeme Abrahamovo”) će blagosloviti sve porodice zemaljske sa najpotpunijim prilikama za postizanje savršenih karaktera, potpune obnove i vječnog života.

*Vidi Svez. 4, Pogl. 12

BESPRIJEKORAN

—JUDA 24—

Besprijekoran u njegovoj slavnoj prisutnosti!

Sva duša unutra bila je pokrenuta,
Svo moje srce posegnulo je do neba
Čudeći se toj riječi.

U stanju predstaviti *me* besprijekornim?
Gospodine, oprosti mi moj dug, Plakao sam;
Ti si jednom, sumnji punoj ljubavi, pokazao
Ruke i noge i probodenu stranu.

O! Za mene izgradi neke ljestve,
Svijetle sa zlatnim prečagama unaokolo,
Da moja nada može obuhvatiti tu misao,
Dosežući visoki povoljan položaj vjere!

Moleći se tako, evo, moje ljestve,
Dosežući u savršeni dan,
Izrasle iz jednostavne priče
Ispuštene od nekoga na putu.

Jednom je kraljica—tako kaže priča—
Tražila daleko nešto novo,
Našla je to u mlinu, gdje su joj, što je neobično,
Samo prljave krpe uzvratile pogledom—

Krpe iz samog šljama,
 Krpe svakog oblika i nijansi;
 Dok su prljava djeca, nosila,
 Ono što se činilo dronjcima od glave do pete.

Što stoga, odjeknulo je njeno iskreno pitanje,
 Možeš učiniti sa tako groznim stvarima?
 Oblikovati ih u savršenu bjelinu,
 Rekao je gospodar uz osmijeh.

Bjelinu? Citirala je kraljica, napola sumnjajući;
 Ali te crvene, grimizne boje—
 Zasigurno ništa nikada ne mogu izbjeliti
 Da odgovara tvojim očima?

Da, on je rekao, iako je te boje
 Jako teško sve ukloniti,
 Ipak ja imam snage učiniti ih
 Poput snježne pahulje kada pada.

Kroz moje srce riječi tako jednostavne
 Udarale su sa jekom unutra i van:
 Tamnocrveno—grimizno—bijelo kao pahulja—
 Može li to čovjek? *A Bog ne može?*

Dan nakon toga,
 (Tako se priča nastavlja)
 Kraljici je došao poklon
 Od gospodara mlina.

Savijutak na savijutku najljepše teksture
 Leži papir, najčišće bjeline;
 Na svakoj su stranici blistala slova
 Njenog imena u zlatnom svijetlu.

Dragocjenu pouku, napisao je gospodar,
 Dao mi je moj mlin,
 Pokazujući kako naš Krist može sakupiti
 Najpodlija srca s kopna ili mora;

U nekoj nebeskoj posudi,
 Sniježno bijelo od grimiznoga donijeti;
 Utisnite njegovo ime na svaku, i nosite ih
 U palaču kralja.

* * *

O kakve su me čudesne vizije obavile!
 Vrata neba izgledala su širom otvorena,
 Čak i ja sam stajao čist i besprijekoran,
 Pored moga Otkupitelja.

Besprijekoran u njegovoj slavnoj prisutnosti!
 Besprijekoran u tom zasljepljujućem svjetlu!
 Kristova vlastita ljubav, veličanstvena, nježna,
 Učinila je moj grimiz sniježno bijelim!